

Arrest

nr. 289 646 van 31 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat S. RAJA *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 28 februari 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 1 maart 2021 om internationale bescherming. Op 19 december 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb jij de Afghaanse nationaliteit en ben je in het dorp Khwazakhil, district Khogyani in de provincie Nangarhar op (...) 2005 geboren. Bijgevolg ben je minderjarig. Je bent Pashtoun van origine. Je woonde in je dorp samen met je moeder, broers en de vrouw van je paternale oom. Je ging gedurende 4 jaar naar school, leerde lezen en schrijven en ging naar de moskee voor religieuze lessen. Je hielp je moeder ook op jullie velden. Jouw vader was landbouwer en werkte van 1389 tot 1391 (volgens de Afghaanse kalender) voor de National Directorate of Security (NDS). Hij bleef thuis wonen maar ging vaak naar het districtshuis van Khogyani en naar de provinciehoofdstad. Hij verzamelde informatie over de taliban en gaf die dan door aan het districtshuis van Khogyani. Zo'n 10 jaar geleden, in 1391, werd je vader gedood toen hij je paternale oom S. A. (...) op het veld ging helpen. Talibanleider Raghbar schoot hem neer omdat hij voor de NDS werkte en omdat je vader persoonlijke problemen met Raghbar had. Voor je vaders dood werden immers twee talibanleden gedood – Ambar Gul werd zo'n jaar voordien gedood en Khanjar werd enkele dagen voordien gedood. Raghbar hield jouw vader daar verantwoordelijk voor. Jouw paternale oom kon wegvluchten en vertrok uit Afghanistan. Hij woont intussen zo'n 10 jaar in België, wat jij slechts recent ontdekte. Na de dood van je vader bleef je moeder een vergoeding ontvangen van de overheid. Jullie bleven wonen in jullie huis, samen met de vrouw van je paternale oom en zijn zoon S. (...). Gedurende 7 jaar hadden jullie geen problemen, tot er in de 2e maand van 1398 een dreigbrief kwam die aan je moeder en tante gericht waren, waarin stond dat jouw vader een Amerikaanse spion was en dat jij en je neef aan hen uitgeleverd moesten worden. In de 3e maand van 1398 kregen jullie een tweede dreigbrief waarin stond dat ze jullie moest uitleveren of dat jullie anders binnen 2 of 3 dagen gedood zouden worden. Hierna mocht je gedurende 3 dagen niet meer naar school. Op de 4e dag was jij samen met je neef op weg naar school en werden jullie aangesproken door talibanleden op een motorfiets. Jullie konden weglopen. Je neef vertrok één dag later. Jij verliet je dorp 4-5 dagen later. Je reisde naar België waar je op 1 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Sinds de machtsovername door de taliban woont je familie bij je maternale oom G. M. (...) in een ander subdorp genaamd Khwazakhel Kambu. Korte tijd geleden kwamen familieleden van Raghbar naar je vroegere woning, waar nu jouw burens wonen. Ze vroegen hen waar jij was en zeiden dat ze het geld van de velden niet aan jouw familie mochten geven omdat jouw familie nu tot de ongelovigen behoort. De burens zeiden dat jij vertrokken was en dat je familie nu bij je maternale oom woont. Sindsdien kwamen de taliban niet bij je maternale oom langs.

Ter staving van je verzoek om internationale bescherming leg je de volgende documenten neer: de taskara's van je vader, moeder, jongere broer en jezelf; een boekje van de overheid betreffende de dood van je vader als 'martelaar'; de bankkaart van je moeder; jouw schoolresultatenlijst en een brief van je school waarin staat dat je daar studeerde; jouw vaders NDS badge; twee dreigbrieven van de taliban; een foto van het lijk van je vader en een foto van je vader op zijn werk. Jouw advocaat maakte per mail dd. 8/12/2022 opmerkingen bij jouw persoonlijk onderhoud over, waarin onder meer enkele van jouw verklaringen worden verduidelijkt en melding wordt gemaakt van de precaire situatie van jouw familie in Afghanistan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratieve dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat je een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan jouw problemen met de taliban die de aanleiding tot jouw vertrek vormden.

Volgens jouw verklaringen kreeg je problemen met de taliban naar aanleiding van het feit dat jouw vader van het jaar 1389 tot 1391 (Afghaanse kalender, stemt overeen met de periode maart 2010/ maart 2013 volgens onze kalender) werkzaam was bij de NDS en in 1391 (maart 2012 – maart 2013) door de taliban gedood werd. Jouw paternale oom S. A. (...) zou naar aanleiding hiervan meteen na je vaders dood al gevlucht zijn en diende in België een verzoek om internationale bescherming in. Vooreerst dient opgemerkt dat het CGVS reeds in het kader van je ooms verzoek oordeelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat jouw vader als spion of informant voor de Amerikanen werkte en om die reden door de taliban gedood werd (zie kopie beslissing toegevoegd aan het administratief dossier). Jouw oom diende overigens geen beroep in tegen deze beslissing. Dit ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven. Daarbij wordt opgemerkt dat ook jij weinig kan vertellen over het werk van je vader bij de NDS. Dat jij niet precies weet wat je vader deed, behalve informatie doorgeven aan het districtshuis, omdat je toen nog maar 5 of 6 jaar was (CGVS, p. 12-13) weet niet geheel te overtuigen. Je stelt immers dat jouw moeder en maternale oom tijdens het leven van je vader op de hoogte waren van zijn werk (CGVS, p. 14). Gelet op het feit de job van de vader de aanleiding vormde van de problemen waarvoor jij je land verliet, zou dan ook verwacht kunnen worden dat jij hierover meer zou gevraagd hebben bij je moeder na jouw vertrek. Voorts verbaast het dat jij pas vlak voor jouw vertrek, 7 jaar na je vaders overlijden, te weten kwam over je vaders overheidsjob. Volgens jouw verklaringen weigerden jouw dorpelingen na je vaders dood immers contact met jouw familie omdat ze zeiden dat je vader een spion en ongelovige was en praatten ze veel over het feit dat je vader bij de NDS zat, en ook de taliban gaf bewijs over je vader. Dat je steeds dacht dat de taliban over je vader logen (CGVS, p. 14) is niet zeer overtuigend.

Jouw paternale oom S. A. (...) zou meteen na het overlijden van je vader het land zijn ontvlucht. Ondanks het feit dat hij al zo'n 10 jaar in België zou wonen zou jij dit pas twee weken geleden ontdekt hebben. Jij woonde met jouw gezin sinds het overlijden van je vader samen met de vrouw en kinderen van S. A. (...). Dat jullie gedurende al die jaren niet geweten zouden hebben waar jouw oom woonde, ook al kon je tante goed leven door het geld dat S. A. (...) haar opstuurde, is weinig aannemelijk. Evenmin kan jij een goede verklaring geven voor het feit dat zij steeds weigerde om aan je moeder te vertellen waar S. A. (...) was, zelfs toen jij en je neef problemen kregen en eveneens het land wilden verlaten. Dat jij ook sinds je aankomst in België begin 2021 helemaal geen idee zou hebben dat je oom en neef reeds in België woonden en dat je tante dit twee weken geleden toch plots aan je moeder vertelde is niet geloofwaardig (CGVS, p. 3-4 en 16).

Ook over het incident met de taliban dat jij en je neef S. (...) meemaakten en waardoor jullie het land verlieten weten je verklaringen niet te overtuigen. In dit verband dient opgemerkt dat dit incident ongeloofwaardig bevonden werd in het kader van S. (...)’s verzoek om internationale bescherming (zie kopie beslissing toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen reeds een negatief licht werpt op de geloofwaardigheid ervan. Jouw eigen verklaringen kunnen deze beoordeling niet in positieve zin ombuigen. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat de taliban jouw familie en die van je oom gedurende 7 jaar met rust lieten om dan plots jou en je neef te willen meenemen. Het kan moeilijk worden ingezien waarom de taliban vele keren naar je huis zouden komen om te vragen waar je paternale oom was, maar al die tijd verder niets deden en geen bedreigingen uitten (CGVS, p. 16-17) om dan plots twee dreigbrieven met een ultimatum voor jullie uitlevering voor de deur te leggen (CGVS, p. 5, 12 en 17-18).

Wat deze dreigbrieven betreft dient voorts opgemerkt dat jij hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vermeldde. Op de DVZ stelde je enkel dat de taliban een tijdje voor je vertrek jouw moeder ‘aanspraken’ en tegen haar zeiden dat jij met hen moest samenwerken (Verklaring DVZ, vraag 5). Erop gewezen dat jij met geen woord repte over dreigbrieven, antwoord je dat je bij het begin van het persoonlijk onderhoud gezegd had dat bepaalde verklaringen op de DVZ niet werden neergeschreven (CGVS, p. 17). Wanneer jou op dat moment gevraagd werd over welke zaken het dan ging, vermeldde je de dreigbrieven echter ook niet (CGVS, p. 3). Het zou toch verwacht kunnen worden dat, als een dergelijke essentieel element in jouw asielaanspraak ontbreekt in je DVZ verklaringen, je dit spontaan vermeldt wanneer jou uitdrukkelijk gevraagd wordt naar ontbrekende elementen in je DVZ verklaringen. Voorts blijkt uit de vertaling van de tweede dreigbrief niet dat de taliban daarin geschreven zouden hebben dat jij binnen 2

of 3 dagen gedood zou worden als je niet uitgeleverd werd (CGVS, p. 17). Na de tweede dreigbrief zou je moeder je voor 3 dagen verboden hebben om naar school te gaan. Dat je op de vierde dag toch terug naar school mocht en dan meteen werd aangesproken door twee talibanleden op een motorfiets is erg toevallig. Dat de taliban jullie slechts aanspraken zonder verder iets te doen waardoor jullie konden weglopen en dat zij nadien niet naar jullie huis kwamen, is bovendien niet zeer consistent met je eerdere verklaring dat de taliban je na 2-3 dagen zouden doden als je niet uitgeleverd werd. Dat de taliban niet gemakkelijk bij je huis konden komen omdat er een checkpoint was dichtbij jullie huis, strookt ook niet met je bewering dat de taliban geregeld stiekem het dorp binnenkwamen om mensen te vermoorden en met het feit dat de taliban regelmatig naar jullie huis kwamen om te vragen waar je oom was (CGVS, p. 10 en 16-18).

Jouw bewering dat je neef S. (...) één dag na het incident met de motorfiets vertrok (CGVS, p. 18) is tegenstrijdig met je verklaring op de DVZ dat hij enkele dagen na dit incident het land verliet (Verklaring DVZ, vraag 5). Dat jij verder helemaal niets over zijn reisweg weet is bovendien niet zeer aannemelijk. Zo'n twee weken geleden zouden de taliban nog naar jullie huis gekomen zijn, maar jouw familie zou toen al naar je maternale oom verhuisd zijn. Hoewel jullie oude burens aan de taliban vertelden dat je familie nu bij je oom woonde, zijn de taliban nooit bij je oom langs geweest. Als de taliban jullie werkelijk zochten zou echter verwacht kunnen worden dat zij toch bij je oom zouden langsgaan, zeker aangezien heel het land intussen in handen van de taliban is en je oom niet zo veraf, in een ander subdorp van jouw dorp, woont. Dat de taliban het precieze adres niet kennen van jouw oom (CGVS, p. 10) weet niet te overtuigen. Even later wijzig je overigens je verklaringen in die zin dat niemand weet dat je familie bij je oom woont (CGVS, p. 19). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van je verklaringen.

De door jou neergelegde documenten kunnen de bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. De taskara's betreffen enkel de identiteit van jou en je familieleden maar niet jouw asielmotieven als dusdanig. Hetzelfde geldt voor de schoolresultatenlijst. De schoolbrief kan niet beschouwd worden als objectieve bron en heeft bijgevolg geen bewijswaarde. De documenten in verband met je vaders werk en overlijden, evenals de dreigbrieven van de taliban zijn op zich niet in staat om de door jou aangehaalde problemen te bewijzen. Documenten kunnen immers enkel geloofwaardige verklaringen kracht bijzetten. Voorts dient opgemerkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. Dit geldt des te meer voor niet-officiële documenten zoals de door jou voorgelegde dreigbrieven die makkelijk vervalst kunnen worden. De foto's die jij neerlegt van je vader bewijzen evenmin jouw verklaring over zijn werk of de omstandigheden van zijn overlijden. Bijgevolg volstaan de neergelegde stukken op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van jouw verklaringen op te heffen. De verbeteringen in het gehoorverslag die jouw advocaat overmaakte per mail dd. 8/12/2020 betreffen niet de kern van jouw asielmotieven. De verduidelijking van je advocaat dat jij wel wist dat je vader voor de overheid werkte maar niet dat hij ook echt een spion was, wat jij pas begreep na de dreigbrief, is evenmin van die aard om de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven te herstellen.

Zelf haal je aan geen andere zaken te vrezen behalve de problemen met de taliban waarvoor jij het land verliet (CGVS, p. 11). Jouw advocate sprak echter van een "mate van verwestering" en het feit dat jouw denken hier beïnvloed werd (CGVS, p. 19-20). Jij en je advocaat laten echter na in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent. Waar je advocaat verwijst naar jouw lang verblijf in een westers land en het feit dat jouw denken beïnvloed werd op een manier die niet overeenstemt met het taliban gedachtegoed, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in jouw hoofd kan worden afgeleid. Zelf verwijst je enkel op algemene wijze naar het feit dat iemand die uit Europa terugkeert naar Afghanistan als ongelovige beschouwd en gedood zal worden. Gevraagd naar concrete aanwijzingen dat dit met jou zou gebeuren, verwijst je slechts opnieuw naar je ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban (CGVS, p. 20). Jij toont dan ook geenszins aan dat jij dermate verwesterd zou zijn dat jij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEDA registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de

stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je maakt niet aannemelijk dat er in jouw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het

risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 1, 12, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 10.3, b), en 25.6 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4.3, c), en 20.3 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 18 en 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Met betrekking tot zijn jonge leeftijd en de "plausibiliteitsbeoordeling" door de commissaris-generaal laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoekers vader werkte voor de NDS en speelde informatie door over de taliban. Verzoekers vader werd omwille zijn werk en omdat hij verantwoordelijk werd gesteld voor de dood van twee talibanleden vermoord door de taliban.

Als verzoeker zou moeten terugkeren uit Europa, dan zou verzoeker dit doen als een Afghaanse jongeman die de Taliban ontvlucht is naar een Westers land waar hij een asielaanvraag heeft ingediend en de Taliban in een slecht daglicht heeft gesteld en de zoon is van een spion en dus ook aan de overheid gelinkt wordt.

Geloofwaardigheid speelt een steeds centralere rol in de beoordeling van verzoeken internationale bescherming. De beoordeling van de waarachtigheid en plausibiliteit is bijzonder moeilijk en dient met gepaste terughoudendheid te verlopen.

Gelet op het feit dat het hier om een verzoeker gaat die vandaag nog steeds minderjarig is en toen de feiten zich voordeden nog jonger was, en op het moment dat zijn vader vermoord werd slechts 7 jaar (!) was en gelet op de risico's voor verzoeker indien zijn verklaringen effectief geloofwaardig bevonden

worden, dient de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid met gepaste procedurele bescherming te verlopen. Het is daarom erg nuttig om nog eens het standaardwerk over geloofwaardigheid, opgesteld door UNHCR, boven te halen.”

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over de beoordeling van de geloofwaardigheid in asielenzaken en verwijt hij de commissaris-generaal zich te steunen op subjectieve, en niet door landeninformatie onderbouwde opvattingen over hoe de taliban hoort te werk te gaan. Dit laatste licht hij als volgt toe:

“De taliban mocht blijkbaar geen jaren laten verstrijken – ook al gaf verzoeker hiervoor een heel aannemelijke reden, met name dat hijzelf heel jong was, m.n. 6-7 jaar en dat hij pas opnieuw een doelwit werd toen hij ouder was, ongeveer 14 jaar.

De taliban had zich ook niet mogen bedienen van de dreigbrieven maar had moeten overgaan tot actie om te voldoen aan de verwachtingen van verwerende partij.

Verwerende partij vindt het bovendien toevallig dat wanneer verzoeker weer naar school begint te gaan, nadat verzoekers moeder de voorzorgmaatregel nam om hem drie dagen thuis te houden, de taliban hem op de vierde dag aansprak. De taliban zou om opnieuw aan de verwachtingen van verwerende partij te voldoen nog een aantal dagen gewacht moeten hebben en actie ondernomen moeten hebben zodat verzoeker en zijn neef niet zouden kunnen weglopen.

Ten slotte verwacht verwerende partij ook dat de taliban bij de maternale oom zou moeten langs zijn geweest. Deze verwachtingen mogen dan op zijn minst verwacht worden objectieve onderbouw te vinden, maar dit wordt alleszins niet aangetoond door verwerende partij.

De beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid steunt louter op een, gebrekkige, plausibiliteitsbeoordeling, niet op andere indicatoren van geloofwaardigheid. Niet alleen schiet verwerende partij hiermee te kort in haar plicht als asielinstantie, zowel om het onderzoek om onpartijdige en objectieve wijze te voeren, maar ook in haar samenwerkingsplicht. Het ontbreken van enig bewijs om de plausibiliteitsinschatting te ondersteunen maakt deze speculatief en gebrekkig.

Wat verwerende partij al dan niet logisch of aannemelijk vindt en of verwerende partij een andere inschatting van de situatie had gemaakt dan de taliban, is echter weinig relevant. Verwerende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat de taliban een strikte logica hanteert en een gedegen onderzoek zou voeren volgens strafprocesrechtelijke regels. Bedreigingen en beschuldigingen kunnen door de taliban ook gebuikt worden om de bevolking schrik aan te jagen en om zich te laten gelden, los van het feit of die bedreiging of beschuldiging nu logisch in elkaar steekt of niet.

Dan gaat verwerende partij nog zo ver te stellen dat documenten slechts bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen. Verzoeker weet niet in welke wettelijke bepaling, richtlijn of rechtspraak dit grond vindt, maar het UNHCR vond dit reeds ten tijde van het Beyond Proof rapport in 2013 een onwettige kwakkelredenering.⁷

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing aan dat zij rekening gehouden heeft met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Er wordt niet verduidelijkt hoe en waar in het beoordelingsproces er precies rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en maturiteit. Integendeel, er wordt door verwerende partij onnodig de aandacht gevestigd op het gegeven dat verzoeker bij het DVZ-interview verklaard zou hebben dat zijn neef S. (...) ‘enkele dagen’ na het incident vertrokken is, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud echter zou verklaard hebben dat het gaat om één dag na het incident. Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt het echter duidelijk dat verzoeker het zelf niet zo goed weet wanneer zijn neef is vertrokken, hij verklaart immers: “Hij deed het waarschijnlijk in 1 dag.” (gehoorverslag, p. 18) Het is dan ook onredelijk dat verwerende partij, wetende dat het gaat om een minderjarige, dergelijke hoge verwachtingen heeft van verzoeker. De precieze vertrekdatum is ten slotte ook geen cruciaal element in het asielrelaas van verzoeker.”

Daarnaast wijst verzoeker nog op zijn kwetsbaarheid als niet-begeleide minderjarige en voert hij een algemeen betoog over het belang van het kind. Hij voegt hier nog aan toe:

“Gelet op zijn jonge leeftijd kan hij niet eenvoudigweg verantwoordelijk gesteld worden voor de druk die op hem wordt uitgeoefend, voor het vertellen van de waarheid, maar moet er gewerkt worden met realistische verwachtingen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat het asioldossier werd beoordeeld vanuit kindspecifiek standpunt en dat deze informatie onvoldoende mee in overweging werd genomen bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming. Verwerende partij stelt te grote verwachtingen aan verzoeker, in het licht van zijn huidige jonge leeftijd en bovendien nog jongere leeftijd toen hij Afghanistan verliet en ten tijde van de dood van zijn vader.

Uiteraard gaat verzoekers vrees voor vervolging en ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan niet enkel om de reden dat hij het land ontvlucht is, maar dient er vooral een toekomstgerichte inschatting van zijn vrees te gebeuren.

Daarvoor dient er gekeken te worden naar welke aspecten van verzoekers profiel niet betwist worden en een nauwgezette risico-inschatting gemaakt te worden.

Het volgende wordt niet betwist:

- dat verzoeker van Afghaanse nationaliteit is,
- dat hij geboren is in het dorp Khwazakhil, district Khogyani, provincie Nangarhar,
- dat verzoeker vandaag minderjarig is, bij vertrek nog jonger was en ten tijde van de dood van zijn vader slechts 7 jaar oud was;
- dat verzoekers moeder een uitkering ontving na de dood van verzoekers vader omwille zijn martelaarschap tot aan de machtsovername;
- dat verzoeker op 1 maart 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende in België na ongeveer anderhalf jaar onderweg geweest te zijn;
- dat verzoekers moeder en broers niet meer in hun eigen huis wonen maar bij de maternale oom."

Met betrekking tot zijn asielrelaas gaat verzoeker als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing: "Eerst en vooral stelt verwerende partij het volgende met betrekking tot de dood van verzoekers vader:

"(...)" (bestreden beslissing, p. 2)

Ieder verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze behandeld te worden. Het volstaat dus niet om te verwijzen naar de beslissing van verzoekers paternale oom. Niet alleen verzaakt de verwerende partij zich aan deze plicht, bovendien worden er gevolgen gekoppeld aan verzoekers geloofwaardigheid omdat verzoekers paternale oom destijds geen beroep zou aangetekend hebben tegen de beslissing waarin hem een subsidiaire beschermingsstatus wordt verleend. Dit is niet ernstig.

Het kan vooreerst niet de bedoeling zijn dat verzoeker de gevolgen dient te dragen van een beslissing genomen door zijn paternale oom waar hij al jaren geen contact meer mee had en waarvan hij zelfs niet wist dat hij in België was. Ten tweede is het ook niet ernstig om te verwachten dat er in beroep wordt gegaan tegen een (weliswaar minder) positieve beslissing. Waarom zou iemand het riskeren om in een procedure in volle rechtsmacht opnieuw niet geloofd te worden en eventueel ook de subsidiaire beschermingsstatus te verliezen wegens wijzigingen van de veiligheidsomstandigheden?

Ten tweede stelt verwerende partij dat verzoeker niet voldoende zou weten over het werk van zijn vader en het antwoord van verzoeker dat hij toen heel jong was, zou niet geheel overtuigen. Verzoeker gaat hier niet mee akkoord en vindt dat hij in verhouding met zijn leeftijd wel genoeg weet over het werk van zijn vader. Verzoeker wist het volgende te vertellen:

- Dat zijn vader voor de NDS werkte van 1398 tot en met zijn dood in 1391 (gehoorverslag, p. 8 en 12);
- Dat als zijn vader 's nachts thuiskwam hij altijd een pistool en radio bij had (gehoorverslag, p. 12);
- Dat zijn vader besloot bij de NDS te gaan omdat zijn vrienden ook voor de NDS werkten voor zijn vader erbij ging (gehoorverslag, p. 12);
- Dat deze vrienden ook gedood werden door de taliban (gehoorverslag, p. 12);
- Dat dit de namen waren van deze vrienden: Z. (...) van Ahmadvhel dorp en Malek T. (...) van verzoekers dorp (gehoorverslag p. 12, dit werd verbeterd na het ontvangen van de notities);
- Dat de NDS geheime activiteiten doet, het rapporten geeft aan de overheid en dat degene die bij de NDS werkt een geheime job heeft (gehoorverslag, p. 12);
- Dat zijn vader omwille het geheime karakter van zijn job een normaal leven had (gehoorverslag, p. 12);
- Dat zijn vader het huis 's nachts laat verliet en dan voor drie nachten verdween, dat hij soms overdag ook niet naar huis kwam (gehoorverslag, p. 13);
- Dat zijn vader thuis bleef wonen maar hij dat hij naar de hoofdstad van de provincie ging en naar het district(shuis) (gehoorverslag, p. 13);
- Dat hij in het Khogyani districtshuis werkte en daar actief was en niet in het dorp zelf aangezien er geen checkpoints waren in het dorp toen (gehoorverslag, p. 13);
- Dat zijn vader en zijn vrienden voor langere periodes in het districtshuis verbleven: 3-4 nachten of een week (gehoorverslag, p. 13);
- Dat zijn vader het districtshuis niet beveiligde (gehoorverslag, p. 13);
- Dat zijn vader geen uniform had (gehoorverslag, p. 13);
- Dat zijn vader een gewoon personeelslid was (gehoorverslag, p. 13);
- Dat de taak van zijn vader om informatie en rapporten te geven over bombardementen en night raids (gehoorverslag, p. 13);
- Dat wanneer er een talibanleider naar de regio kwam voor een nacht, dat de job was van zijn vader om als spion ofwel het districtshuis te informeren ofwel het hoofdkwartier van de politie. Het districtshuis zou dan een night raid, een drone attack of luchtaanval coördineren (gehoorverslag, p. 13);
- Dat zijn vader niet thuis was in de nacht dat Khanjar gedood was, dat hij de volgende ochtend thuis gekomen was (gehoorverslag, p. 15).

Er wordt verzoeker ook kwalijk genomen het niet gevraagd te hebben aan zijn moeder, dat deed hij echter wel en deelde hij ook mee tijdens het persoonlijk onderhoud:

- “Mijn moeder zei me dat mijn vader het huis verliet laat ’s avonds. (...)” (gehoorverslag, p. 13)
- “Maar ze zei dat hij voor de NDS werkte. Zijn taak was informatie en rapporten geven over bombardementen en night raids.” (gehoorverslag, p. 13)
- “Ik vroeg mijn moeder naar hem.” (gehoorverslag, p. 13)
- “Mijn moeder vertelde niet over verdere training.” (gehoorverslag, p. 13);

Verzoeker heeft dus weldegelijk informatie gevraagd aan zijn moeder en op een behoorlijke manier, in verhouding tot zijn leeftijd, verteld over de job van zijn vader. Er kan dus zeker niet gesteld worden dat hij niet voldaan zou hebben aan zijn medewerkingsplicht.

Het is ook al meer dan 10 jaar geleden waardoor het niet aan de moeder van verzoeker kwalijk kan worden genomen dat ze niet in staat is om veel details boven te halen. Ook heeft verzoeker slechts 2 keer per maand contact met zijn moeder.

Verzoeker legde bovendien heel wat documenten voor zoals de taskara’s van zijn gezinsleden, de NDS badge van zijn vader, het martelaarsboekje, de bankkaart van zijn moeder, foto van het lijk van zijn vader en van zijn vader op zijn werk. Verwerende partij schuift deze heel snel aan de kant door eenvoudigweg te verwijzen naar de corruptiegraad in Afghanistan en het befaamde CEDOCA document over de relatieve bewijswaarde van Afgaanse documenten zonder enig onderzoek te doen naar de echtheid van verzoekers documenten. Aan de corruptiegraad kan verzoeker zelf weinig doen.

Verwerende partij stelt vervolgens ook dat documenten slechts als bewijs kunnen aanvaard worden indien ze dienen ter ondersteuning van waarschijnlijke en coherente verklaringen, wat in verzoekers geval niet zo zou zijn.

Deze stelling, dat documenten slechts als bewijs aanvaard kunnen worden indien ze dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, gaat in tegen het vluchtelingenrecht. De stelling houdt immers in dat de geloofwaardigheid van de verklaringen op zich niet geïnformeerd wordt door de inhoud van de voortgebrachte documenten, maar op zich staat en enkel ‘ondersteund’ kan worden door die documenten. Het is niet toegelaten om de geloofwaardigheid van de verklaringen van een verzoeker te scheiden van de inhoud van de documenten die deze aanbrengt. De geloofwaardigheid van de verklaringen moet beoordeeld worden rekening houdend met de aangebrachte documenten.

Het UNHCR is daar zeer duidelijk over en veroordeelt een dergelijke praktijk:

“(…)”⁹

Documenten zouden ook niet buiten beschouwing gelaten mogen worden op basis van algemene COI die stelt dat documenten makkelijk vervalst kunnen worden:

“(…)”¹⁰

In het arrest Singh t. België van 2 oktober 2012 (nr. 33210/11) oordeelde het EHRM dat documenten minstens op hun echtheid moeten worden gecontroleerd:

« 100. (...) »

« 104. (...) »

Het EHRM heeft met betrekking tot de authenticiteit van documenten in de zaak K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013 geoordeeld dat in de volgende mate er rekening met documenten moet gehouden worden door de asielinstanties:

“(…)”

Ook in het arrest M.A. t. Zwitserland heeft het EHRM geoordeeld dat er rekening dient gehouden te worden met de documenten die een asielzoeker voorlegt. De Staat kan niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen beslissen doch dient specialisten aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs in het geval er kopies worden voorgelegd:

“(…)”

Het Hof verduidelijkt daarbij dat de geloofwaardigheid van de originele documenten door de ambassade van het gastland in het land van herkomst kan onderzocht worden. De weigering hierop in te gaan ontzegt de verzoeker een kans om zich geloofwaardig te maken:

“(…)” M.A. v. Switzerland (Application no. 52589/13) – 18 November 2014; §§62-68.

Ook het Hof van Justitie bevestigt dat de niet-authentieke Afgaanse documenten materiële elementen uitmaken in de zin van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, en dat die documenten onverkort aan nauwgezet onderzoek onderworpen moeten worden in HvJ, C-921/19, 10 juni 2021:

“(…)”

Dat verwerende partij de voorgelegde documenten simpelweg als vals beschouwt zonder een werkelijk onderzoek te voeren naar de echtheid ervan gaat bijgevolg faliekant in tegen het vluchtelingenrecht.

Al het bovenstaande samengenomen, kan er besloten worden dat er niet zomaar kan verwezen worden naar de beslissing van de paternale oom. Er werd ook uitgebreid uiteengezet dat verzoeker weldegelijk wist te vertellen over de job van zijn vader. Dit weigeringsmotief kan dan ook niet hardgemaakt worden.

Ten derde stelt verwerende partij dat het ‘verbaast’ dat verzoeker pas vlak voor zijn vertrek te weten kwam wat de echte job was van zijn vader. Verwerende partij handelt op basis van een buikgevoel en hecht onnodig veel waarde aan de denkwijze van een kind over een tijdspanne van toen hij 7 tot 14 jaar was.

Verzoeker wist dat zijn vader voor de overheid werkte maar wist niet dat hij echt een spion was, of wist met andere woorden heel lang niet wat zijn vader deed voor de overheid. Dit is dan ook niet zo vreemd. Waarom zou een kind van 7 of van 8 of van 9... of van 14 jaar zich daarmee bezighouden? Hij kwam dit dan ook pas precies te weten wanneer hij zelf het doelwit werd van de taliban en wanneer zijn persoonlijke problemen startten. Dan was dit relevant voor hem. Het enige dat voorheen telde voor hem als kind was dat zijn vader vermoord werd door de taliban omdat hij voor de overheid werkte en daardoor als een ongelovige, als een spion beschouwd werd.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij zich hierop blindstaart. De precieze invulling en interpretatie van verzoeker als kind van de job van zijn vader is niet het doorslaggevend element van zijn asielaanvraag. Het gegeven dat verzoekers vader voor de overheid werkte, hierdoor vermoord werd en dat verzoeker hierdoor nu zelf problemen ervaart, is daarentegen wel doorslaggevend.

Ten vierde vindt verwerende partij dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker en zijn moeder al die jaren niet wisten waar zijn oom woonde. En toch is het zo. Verzoeker gaat dus niet akkoord met de plausibiliteitsbeoordeling van verwerende partij en volhardt in zijn verklaringen.

Eerst en vooral is het zo dat verzoekers gezin (zijn moeder, zichzelf en zijn twee broers) een apart huishouden hadden van het gezin van verzoekers paternale oom. De woonst, toebehorend aan de grootvader, betrof eerder een tweewoonst met een duidelijke scheiding. Ten tweede neemt verzoeker het zijn paternale oom zelf kwalijk dat hij al die jaren geen contact heeft opgenomen met hem. Dat hij nooit heeft gevraagd of ze iets tekortschoten, dat hij hen nooit ondersteund heeft. Dit haalt hij ook aan tijdens het persoonlijk onderhoud (gehoorverslag, p. 16).

Verzoeker heeft al die jaren geen contact gehad en wist bij aankomst in België écht niet dat zijn oom en neef zich in België bevonden. Dit kwam hij pas een aantal weken voor het persoonlijk onderhoud te weten. Het was echter nog steeds niet mogelijk om contact te leggen met zijn oom en neef. Nadat verzoeker de bestreden beslissing ontving, werd het volledig dossier opgevraagd. Hierin bevond zich ook de weigeringsbeslissing van zijn neef S. (...). In die beslissing stond de familienaam van zijn ex-voogd (dhr. S. (...), op p. 4 aan het einde van de eerste alinea). Verzoekers voogd was hierdoor in de mogelijkheid om via de ex-voogd van S. (...) contact op te nemen met verzoekers oom. Hierdoor kon de voogd bellen met hem. Toen ze liet weten dat ze de voogd is van zijn neef wou hij meteen de auto instappen om hem te komen zien. De verbaasdheid en het enthousiasme klonk heel duidelijk door de telefoon.

Op 12 januari 2023 heeft verzoeker voor het eerst na al die jaren, telefonisch, in het bijzijn van zijn voogd kunnen spreken met zijn oom. In dat weekend hebben ze elkaar voor het eerst opnieuw gezien.

Op 18 januari 2023 heeft de voogd ook een gesprek gehad met de oom over de hele situatie. Hij deelde mee dat weldegelijk enkel zijn eigen echtgenote en haar broer wisten dat hij in België was. Dit werd opzettelijk geheimgehouden opdat de gezinnen niet in de aandacht van het dorp zouden komen, met name dat hij in België was en aan het werk en dus veel geld zou verdienen. Want als dat geweten zou zijn, dan zouden ze kunnen afgeperst worden of vreesde hij dat de kinderen ontvoerd konden worden in ruil voor geld. Het is om deze redenen dat dit ook niet werd meegedeeld aan verzoeker en aan zijn moeder. Hoe minder mensen het wisten, hoe beter.

Uiteraard blijft verzoeker met dubbele gevoelens achterwege. Hij is enerzijds blij om zijn oom en neef opnieuw te kunnen zien maar kan anderzijds het gevoel in zich niet wegdrücken dat zijn oom er al die jaren niet voor hen was. Verzoeker heeft de waarheid verteld en probeert bovendien alles te doen om te voldoen aan de medewerkingsplicht door hierboven een volledig mogelijk overzicht te bieden van de feiten hieromtrent.

Ten slotte stelt verwerende partij dat verzoeker geen melding maakte van de dreigbrieven op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ). Het wordt verzoeker bovendien ook kwalijk genomen hierover niets gezegd te hebben aan het begin van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij dit als problematisch ervaart. Deze dreigbrieven werden neergelegd voorafgaand zijn persoonlijk onderhoud via mail dd. 9 september 2022 (stuk 12). Verzoeker legde ze uitdrukkelijk neer opdat ze mee in beoordeling zouden genomen kunnen worden. Het betreft hier geen feit dat verzoeker geheim wenste te houden en waar verwerende partij zelf achter zou gekomen zijn en hem mee zou confronteren. Het gegeven dat hij ze neerlegt, betekent dat hij er iets over wil zeggen en dat er vragen over gesteld kunnen worden.

Ook dient ter volledigheid het volgende opgemerkt te worden in dit kader. Wanneer verwerende partij aan het begin van het persoonlijk onderhoud vragen stelde over het interview bij DVZ kreeg ook daar verzoeker niet alle ruimte om verklaringen toe te voegen. Er werd al rap gesteld door verwerende partij dat het kort moest en dat hij het er later ook nog over kan hebben: "Zijn dat echt nieuwe dingen of enkel meer details over wat je al vertelde? Want dan gaan we straks meer in detail over je problemen spreken."; "Kan je kort zeggen waarover het gaat?" (gehoorverslag, p. 3)

Het kan niet van verzoeker als minderjarige verwacht worden dat hij in staat is om te weten wat hij wanneer mag zeggen. Dit geldt zowel voor het DVZ-interview als voor het persoonlijk onderhoud. Tijdens het DVZ-interview wordt iedere verzoeker om internationale bescherming er keer op keer gewezen door de gene

die het interview afneemt dat ze kort dienen te zijn en dat ze tijdens het tweede interview wel de kans zullen krijgen om hun asielrelaas volledig uiteen te zetten. Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om hier onnodig de focus op te leggen en dit verzoeker kwalijk te nemen.

Er kan dan ook besloten worden dat de motieven waarop verwerende partij de bestreden beslissing steunt niet hard gemaakt kunnen worden en verzoeker weldegelijk een gegronde vrees heeft bij terugkeer. Er dient hem dan ook internationale bescherming toegekend te worden.”

Daarna voert verzoeker een algemeen theoretisch betoog over de verplichtingen van asielinstanties qua onderzoek en over het tekort aan (betrouwbare) informatie met betrekking tot de mensenrechtensituatie in Afghanistan en de risico's voor terugkeerders uit het Westen. Vervolgens uit verzoeker kritiek op de bronnen waarop de commissaris-generaal zich beroept om de risico's voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen en op de inschatting door de commissaris-generaal van deze bronnen. Verzoeker meent tevens dat er indicaties zijn dat terugkeerders uit het Westen het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade en licht dit uitvoerig toe. Verzoeker vervolgt met een omstandig betoog over het talibanbestuur en de implicaties van dit bestuur voor Afgaanse burgers. Hij meent dat de vrees en behandeling voor terugkeerders uit Europa en voor personen die onder het dagelijkse bewind van de taliban leven kan worden gekwalificeerd als “(o)nmenselijke en vernederende behandeling en foltering” en ook als “vervolging” in de vluchtelingenrechtelijke zin en licht dit uitgebreid toe. Verzoeker gaat vervolgens ook dieper in op het gevaar dat terugkeerders uit Europa op basis van hun gepercipieerde ‘verwestering’ lopen voor stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting. Hij past dit alles als volgt concreet toe op zijn situatie:

“Verwerende partij geeft aan dat in navolging van de EUAA richtlijnen van april 2022 weliswaar aan dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar laat het vervolgens volledig na om dit ook te doen. Nochtans zijn er een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien we de parameters van EUAA toepassen:

- het gebied van herkomst: verzoeker is afkomstig uit het dorp Khwazakhil, district Khogyani, gelegen in de provincie Nangarhar, hetgeen ruraal gebied is.²⁶⁴ Daarbovenop komt verzoeker uit de provincie Nangharhar, waarbij Uw Raad reeds eerder oordeelde dat dit een element eigen aan de persoon is waarbij rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging omwille van verwestering. Uw Raad verwees daarbij naar het feit dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afgaanse groepen aanwezig zijn, zoals de Taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk (hoewel dit laatste netwerk in heel Afghanistan aanwezig is, en sleutelposities binnen de Taliban in handen heeft – zie supra) (RvV arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022).

In november 2019 werd ISKP significant teruggedrongen en quasi ‘weggevaagd’ uit de provincie Nangarhar. Binnen de provincie Nangarhar bleven echter nog kleine groepen van ISKP actief in het verafgelegen district, namelijk Achin, en verzoekers’ district Khogyani,:

“(…)”²⁶⁵

Vanaf begin of midden 2020 nam de aanwezigheid van ISKP in Nangarhar weer toe, en dit in vier districten, waaronder wederom dit van verzoeker.²⁶⁶

Door de terugtrekking van buitenlandse troepen wier eerdere maatregelen ter bestrijding van terrorisme hun activiteiten in Afghanistan hadden beperkt, melden observatoren een heropleving van ISKP.²⁶⁷

Ook nu blijkt dat verzoekers district één van de districten is in Afghanistan waar ISKP het meest actief is, en de strijd tussen ISKP en de Taliban dus het hevigst woedt.²⁶⁸

Verzoeker dient bijgevolg bij een terugkeer niet enkel de Taliban te vrezen, maar ook ISKP, die historisch gezien steeds sterk stond in zijn regio, die kan rekenen op lokale steun van dorpen in verzoekers district door gelijkgezinden (‘villages with a dominant ISKP mindset’), die na de machtsovername door de Taliban in het algemeen een heropleving meemaken, én die zeer actief zijn in specifiek verzoekers district.

Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden.

- de leeftijd: verzoeker is een niet-begeleide minderjarige. Bij aankomst in België was hij slechts 15 jaar oud. Vandaag is hij nog steeds minderjarig. Hierbij is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan.

Hij heeft vormende jaren in een Westers land doorgebracht.

- de duur van het verblijf in een westers land: verzoeker verblijf al bijna 2 jaar in het Westen en is al bijna 3 jaar weg uit Afghanistan.

- conservatieve omgeving: verzoeker komt uit een district waar ISKP vanaf de beginfase voet aan de grond heeft gekregen, daar jarenlang aanwezig is geweest (zelfs op momenten dat de organisatie in de meeste andere districten van Nangarhar werd teruggedrongen), én waar ideologisch gelijkgezinden

wonen. In het EUAA rapport is sprake van dorpen in verzoekers district met een dominante ISKP mindset (zie supra).

Daarnaast blijkt er ook een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn.²⁶⁹ Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de Islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de Islam zijn er sterke anti-Westerse tendensen.²⁷⁰

Het feit dat verzoeker uit een regio komt waar niet enkel de Taliban de macht heeft, maar ook ISKP én ideologisch gelijkgezinden (die niet noodzakelijk lid zijn van ISKP) aanwezig zijn, en waarbovenop ook een Salafistische gemeenschap woont (die niet noodzakelijk ISKP steunt, maar waar anti-Westerse overtuigingen sterk aanwezig zijn), verhoogt het risico voor verzoeker bij terugkeer uit het Westen significant. Het feit dat al deze groeperingen onderling niet overweg kunnen is hierbij niet relevant. Hetgeen hen verbindt is hun afkeer van het Westen.

Verzoeker, die Afghanistan verliet vooraleer het in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn oorspronkelijke regio van herkomst de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij is hoegenaamd niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afghaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen.

Verzoeker loopt een bijzonder groot risico dat hij onder de aandacht van de Taliban komt, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Door zijn verblijf in een westers land, het vertrek van voor de machtsovername en het gegeven dat hij al meer dan 3 jaar weg is uit Afghanistan zorgt ervoor dat hij niet bekend is met de strikte sociale normen die nu door de Taliban worden opgelegd in het hele land. Hij kan deze dus onbewust, per ongeluk, overtreden. Het gaat hier niet alleen over de mogelijkheid om zich terug aan te passen aan een bepaalde kledings- of haarstijl maar ook over het hebben van een accent, manier van begroeten, handgebaren, manier van stappen, niet weten welke papieren er getoond moeten worden bij een controle, het onwennig zijn en dergelijke meer. Deze onbewuste karakteristieken kunnen ervoor zorgen dat verzoeker als terugkeerder direct onder de negatieve aandacht komt van de Taliban. Dit geldt des te meer voor verzoeker die een verstandelijke beperking heeft. Er bestaat dan ook een groot risico op bestraffing, in strijd met artikel 3 EVRM.

Deze risico's kunnen zich voordoen bij controles aan de luchthaven maar ook aan een van de vele checkpoints opgericht door de Taliban om te zien of de sociale normen worden nageleefd. Dit werd helemaal niet onderzocht door verwerende partij. Er kan dan ook niet geoordeeld worden dat verzoeker geen risico loopt om blootgesteld te worden aan handelingen in strijd met artikel 3 EVRM. Verzoeker komt dus ook om deze reden in aanmerking voor internationale bescherming.

Als verzoeker, als zoon van de man die vermoord werd omwille zijn linken met de overheid, terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker zal er als man er ook moeten toezien dat vrouwelijke familieleden (zijn moeder) het huis niet zonder begeleider verlaat en 'correct' bedekt zijn. Dit wil zeggen dat hij op straffe van mensenrechtenschendingen door de Taliban als mannelijk familielid, de rechten van zijn vrouwelijke familieleden moet schenden, een bijzonder ernstige inbreuk op zijn integriteit.

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban, ISKP of salafisten uit zijn regio, naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan.

In hoofde van verzoeker kunnen een aantal individuele omstandigheden worden waargenomen, die, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen."

Vervolgens wijst verzoeker er genoegzaam op dat er zich op het Afghaanse territorium twee parallelle niet-internationaal gewapende conflicten afspeelen, één tussen de Taliban en het National Resistance Front en één tussen ISKP en de Taliban.

Tot slot gaat verzoeker nog zeer uitgebreid in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waarbij hij meent dat deze thans erg precair is en dat de huidige *de facto* regering van de taliban door diens machtsovername en gedragingen hiervoor rechtstreeks aan de basis ligt.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- “UNHCR, *International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint*” (stuk 3);
- cijfers van EUROSTAT van het 4de kwartaal van 2021 tot en met het 3de kwartaal van 2022 inzake beslissingen voor Afghaanse verzoekers in de Europese Unie (stuk 4);
- een *Excel-sheet* met een berekening van de weigeringspercentages binnen de Europese Unie (stuk 5);
- foto's van een afgebrand huis (stuk 6);
- e-mails van 8 december 2022 en 9 september 2022 aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) (stukken 7 en 12);
- het artikel “*Binnenkort mogen wij, Afghaanse vrouwen, helemaal niet meer buiten*” uit De Standaard van 27 december 2022 (stuk 8);
- het artikel “*NGO's leggen werk in Afghanistan stil*” uit De Standaard van 26 december 2022 (stuk 9);
- het artikel “*Afghan aid at risk from Taliban ban on women, warns United Nations*” uit The Guardian van 6 januari 2023 (stuk 10);

2.2.2. Op 30 maart 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

2.2.3. Bij een op 14 april 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een brief van zijn werkgever (stuk 1), een video van een brandend huis (stuk 2) en een foto van zijn moeder en twee broers die voor het huis staan (stuk 3).

2.2.4. Bij een tweede op 14 april 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet briefwisseling met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade (stuk 1), een attest van de Afghaanse Ambassade (stuk 2), brieven van zijn leerkracht, zijn (ex-)voogd en de directeur van zijn school (stukken 3, 4 en 5), een verklaring van de Rode Halve Maan (stuk 6), *screenshots* van een *Whatsapp*-gesprek tussen zijn paternale oom en het Rode Kruis (stuk 7) en een beslissing van het CGVS tot erkenning van de vluchtelingenstatus ten aanzien van zijn neef S. (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van artikel 18 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 13 van het EVRM *in casu* geschonden zou zijn, nu verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing aan de Raad voor te leggen en zijn middelen aan te voeren, zodat deze bepaling gerespecteerd werd.

2.3.2.2. Aangaande verzoekers verwijzing in het derde middel naar de artikelen 10.3, b), en 25.6 van de richtlijn 2013/32/EU en de artikelen 4.3, c), en 20.3 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 10.3, b), en 25.6 van de richtlijn 2013/32/EU en de artikelen 4.3, c), en 20.3 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof gehecht kan worden aan zijn problemen met de taliban die de aanleiding tot zijn vertrek vormden, omdat (B) hij nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij verwesterd is, omdat (C) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die er op wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (D) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (E) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Uit de tweede door verzoeker neergelegde aanvullende nota blijkt dat aan S. K., de neef van verzoeker de vluchtelingenstatus werd toegekend (tweede aanvullende nota verzoeker, stuk 8). De verwantschap tussen verzoeker en S. K. wordt *in casu* niet betwist. Evenmin wordt betwist dat S. K. samen met verzoeker in Afghanistan in hetzelfde huis woonde nadat verzoekers vader zou zijn overleden en dat S. K. bij zijn op 8 januari 2020 ingediende verzoek om internationale bescherming dezelfde problemen en vrees inriep als deze waarop het verzoek om internationale bescherming van verzoeker is gesteund.

Met de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn problemen met de taliban die de aanleiding tot zijn vertrek vormden. Waar de motieven om tot deze beoordeling te komen *prima facie* steun lijken te vinden in de stukken van het administratief dossier, dient echter te worden vastgesteld dat S. K., verzoekers neef, nadat eerder ten aanzien van hem een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen (administratief dossier, stuk 6, map met 'landeninformatie', nr. 4, CGVS beslissing neef S. K.), erkend is als vluchteling. Zoals in de tweede aanvullende nota van verzoeker terecht wordt opgemerkt, kan het motief in de bestreden beslissing dat het incident met de taliban dat verzoeker en zijn neef S. meemaakten en waardoor zij hun land verlieten ongeloofwaardig bevonden werd in het kader van het verzoek om internationale bescherming van S. en dat dit een negatief licht werpt op de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hierover niet meer worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat op grond van het rechtsplegingsdossier in het geheel niet kan worden nagegaan op welke grond(en) de neef van verzoeker werd erkend als vluchteling. In dit dossier zijn immers de verklaringen van de neef van verzoeker niet opgenomen en de beslissing van het CGVS tot erkenning van de vluchtelingenstatus ten aanzien van de neef van verzoeker bevat geen motieven op grond waarvan aan hem de hoedanigheid van vluchteling werd toegekend.

Bijgevolg is het geheel niet duidelijk omwille van welke reden(en) of op basis van welke element(en) de neef van verzoeker, waarvan niet betwist wordt dat hij in Afghanistan in hetzelfde huis als verzoeker woonde en dat hij zich bij zijn verzoek om internationale bescherming beriep op dezelfde problemen en vrees, werd erkend als vluchteling. Het is de Raad te dezen onmogelijk een zicht te krijgen op de redenen waarom de problemen en vrees van verzoeker, dit in tegenstelling tot deze van zijn neef, ongeloofwaardig zijn.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 december 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN